

פאפיראסן

Papirosn

טעקסט: הערמאן יאבלאקאוו

Moderato

Am A⁷ Dm A⁷ Dm

A kal-te nakht a ne-pel-di-ke finster u-metum, shteyt a ying-e-le far-troyert un kukt zikh arum Fun

5 E F E⁷ Am

re-gn shittst im nor a vant, a ko-shi-kl halt er in hant, un zay-ne oy-gn be-tn ye-dn shtum. Ikh

9 Am A⁷ Dm A⁷ Dm

hob shoyn nit keyn koyekh mer a - rum tsu geyn in gas, hunge-rik un op-ge-ri-sn fun nem re-gn nas. Ikh

13 E F E⁷

shlep a-rum zikh fun ba-gi-nen, key-ner git nit tsu far-di-nen, a - le la-khn, ma-khn fun mir

16 Am E⁷ Am E⁷ Am A⁷

shpas. Ku-pi-tye koyft zhe, koyft zhe pa - pi - ro - sn, tru - ke-ne, fun re - gn nit far -

20 Dm E F E⁷

go - sn. koyft zhe bi-lik be-ne-mo-nes, koyft un hot oyf mir rakh-mo-nes, ra-te-vet fun hun-get mikh a -

24 Am E⁷ Am E⁷ Am A⁷ Dm

tsind! Ku-pi-tye koyft zhe shvebelakh an - ti - kn, der - mit vert ir a yo-si-ml derk - vi - kn. Um-

29 E F E⁷ Am

zisr mayn shrayen un mayn loy - fn, key-ner git bay mir nit koy-fn, oys-geyn vel ikh mu-zn vi a hunt...

איך האב שוין גיט קיין כוח מער ארומצוגיין אין גאס,
הונגעריק און אפגעריסן פונעם רעגן גאס.
איך שלעפ ארום זיך פון באגניען,
קיינער גיט נישט צו פארדינען,
אלע לאבן מאכן פון מיר שפאס.

א קאלטע נאכט א נעפלדיקע פינצטער אומעטום,
שטייט א ינגעלע פארטרויערט און קוקט זיך ארום.
פון רעגן שיצט אים נאר א וואנט,
א קאשיקל האלט ער אין האנט,
און זיינע אויגן בעטן יעדן שטום.

רעפֿרען:

קופֿטיע קויפֿט זשע קויפֿט זשע פאפיראסן,
טרוקענע פֿון רעגן נישט פֿארגאסן.
קויפֿט זשע ביליק בנאמנות,
קויפֿט און האָט אויף מיר רחמנות,
ראטעוועט פֿון הונגער מיך אַצינד!

קופֿטיע קויפֿט זשע שוועבעלאך אַנטיקן,
דערמיט ווערט איר אַ יתומל דערקוויקן.
אומזיסט מיין שרייען און מיין לויפֿן,
קיינער וויל בייַ מיר נישט קויפֿן,
אויסגיין וועל איך מוזן ווי אַ הונט...

מיין מאַמע אין מלחמה האָט פֿארלוירן זיינע הענט,
מיין מאַמע האָט די צרות מער אויסהאַלטן נישט געקענט;
יונג אין קבֿר זי געטריבן,
בין איך אויף דער וועלט פֿארבליבן,
אומגליקלעך און עלנט ווי אַ שטיין.

ברעקלעך קלייב איך אויף צום עסן אויף דעם אַלטן מאַרק,
אַ האַרטע באַנק איז מיין געלעגער אין דעם קאַלטן פֿאַרק.
אין דערצו די פּאַליציאַנטן,
שלאָגן מיך מיט שווערן קאַנטן,
ס'העלפֿט נישט מיין געבעט און מיין געוויין.

איך האָב געהאַט אַ שוועסטערל אַ קינד פֿון דער נאַטור,
מיט מיר צוזאַמען זיך געשלעפֿט האָט זי אַ גאַנצן יאָר.
מיט איר געווען איז מיר פֿיל גרינגער,
לייכטער ווערן פֿלעגט דער הונגער,
ווען איך פֿלעג אַ קוק טאָן נאָר אויף איר.

מיטאַמאַל געוואָרן איז זי שוואַך און זייער קראַנק,
אויף מיינע הענט איז זי געשטאַרבן אויף אַ גאַסן באַנק,
און אז איך האָב זי פֿארלוירן,
האַב איך אַלץ שוין אָנגעוויירן,
זאָל דער טויט שוין קומען אויך צו מיר.